

RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: LAHI AT KULTURA

Minsan ay nanirahan ako nang anim na buwan sa isang apartment sa Lisbon kasama ang mga taong may iba’t ibang nasyonalidad, at ngayon, sa isang petsang nakalaan sa pag-alaala sa isa sa pinakamalas na kabanata ng sangkatauhan — ang penomeno ng rasismo — nais kong ikuwento ang isang personal na karanasang bumago sa akin.

Dumating ako sa apartment na iyon, sa pinakadulong labas ng Lisbon, isa sa pinakamahirap at pinakasirang lugar, karamihan ay nagsasalita ng Portuges, kasama ang mga taong mula sa Brazil, Angola, São Tomé, Mogadishu, Madagascar, at ilan mula mismo sa Portugal.

Hindi pamilyar sa akin ang wika, ngunit sa ilan sa mga salitang kalye ay ipinaaalala nito ang mga anyo ng diyalekto ng sarili kong lungsod — at ang makasaysayang alaala na minsang sinakop ng mga Portuges ang aking bayan ay hindi lamang posible, tiyak ito.

Isang ekspresyong laging nagpapangiti sa akin ay kapag sinasabi nila, sa Portuges, FOCU MEU — na sa diyalekto ng Calabria ay may parehong kahulugan.

Binigyang-pansin ko ang lahat. Hinihintay ako nina Alfonso, Osvaldo, Paolo, Roberto, Antonio, at Ramon tuwing gabi para sa hapunan. Ako ang pinakamatanda, at gusto nila ang aking mga kuwento.

Isang kuwentong naging bahagi ng kasaysayan ay ang tungkol sa bruschetta, bussetta, at busadero — tatlong salita, tatlong ganap na magkakaibang bagay — at pinaglalaruan ko ito, hinahabi ang aking mga kuwento, nagkukunwaring hindi nakauunawa, sadyang lumilikha ng mga pagsasanib at hindi pagkakaunawaan, at sa huli ay humahagalpak sa tawa ang lahat.

Ipinakukuwento nila sa akin ang mga kuwento sa Portuges, at sa dulo ng bawat isa ay nagpapakawala ako ng isang “vaffanculo” sa Italyano bilang isang uri ng

mapagpalayang paglabas, at ngumingiti ang lahat.

Walang sinumang nakapansin sa kulay ng aking balat. Ako lamang ang puting lalaki sa gitna ng napakaraming ibang kulay, ngunit sa gabi, magkakasama, kami ay isang bahaghari ng kaligayahan at mga ngiti.

Tiniyak pa nilang may pagkain ako kapag wala akong perang pambili, at ginawa nila ito nang may dignidad at kagandahang-asal, habang sinasabi sa akin na ako ay isang propesor ng komunikasyon, isang pilyo sa mga babae, at isang taong ginawang kayamanan ang kanyang isip upang ipamigay, hindi kailanman upang samantalahin.

Kaya, sa sinumang bumabasa sa akin: ganito ang hitsura ng isang mundong gumagalaw — at kapag hindi mo inaasahan, dumarating ang pinakahindi-akalaing tulong, sa paraang ang mga Portuges lamang ang marunong magbigay.

*Paalam, mga kaibigan,
Ferdinando*